

1^e Paasdag 2021 Pasen: zien is geloven met ons hart

Lezing: Johannes 20 : 1 – 18

Dit is weer een vreemde Pasen. Zo heel anders dan andere jaren. Maar wel een beetje gelijk aan vorig jaar. Iedereen zit thuis, alleen dit jaar niet alleen met geluid, maar ook met beeld. Misschien vindt u het inmiddels al heel gewoon om zondags rond 10.00 uur een kaars aan te steken en uw laptop of iPad aan te zetten.

En ook de diensten in de Stille Week zijn gehouden, misschien wat anders dan we hoopten, maar toch ook weer niet helemaal. Op Witte Donderdag hebben we de maaltijd gevierd, met brood en beker, alleen niet onder één dak, maar ieder onder ons eigen dak.

En op Goede Vrijdag, hebben we stilgestaan bij de weg die Jezus is gegaan, zijn kruisweg, in 14 afbeeldingen.

Zo gaan wij als mensen een weg in ons leven.

En soms is daar die vraag: Hoe moet het verder? In de wereld, met zoveel corona en zo weinig vaccins. In ons land, met nog lang geen zicht op een nieuwe regering.

In ons eigen leven. Wanneer komt er een einde aan de eenzaamheid? Hoe moet ik verder? Misschien juist wel in deze dagen: Kunnen we nog wel Pasen vieren?

Willen we nog wel Pasen vieren? En dat onbegrijpelijke verhaal van Pasen -

We kunnen het nauwelijks geloven .....

Ja, als het ons nu zou overkomen... als wij erbij waren geweest, als we zelf hadden kunnen zien wat er was gebeurd... ja dan....

Toch ging dat geloven in de opstanding ook bij Maria, Petrus en de leerling van wie Jezus veel hield niet zomaar.

Ze zien een leeg graf, maar ze hebben meer nodig om te geloven.

We lezen uit Johannes, en hij gebruikt drie verschillende Griekse woorden voor 'zien'.

In dit Paasevangelie gaat het heel veel over zien, zien op die verschillende manieren.

De eerste keer lezen we dat Maria zag dat de steen was weggenomen.

Dan komt er een ander zien; dat is meer onderzoekend kijken, proberen te begrijpen wat er gezien wordt. Het heeft met verstand te maken. Wat je begrijpt, dat zie je.

Maar moeilijk is het om te zien wat er buiten je begrip ligt. Wat je niet begrijpt. Iets dat ondenkbaar voor je is, daar kijk je over heen of je ziet het niet.

Zo kijkt Petrus rond in het graf, en Maria naar de twee engelen en de tuinman, maar ze herkennen het niet. Ze begrijpen het niet.

Het derde woord voor kijken/zien heeft te maken met inzicht, begrijpen, inzien of schouwen. Het valt bijna samen met geloven, hier bij Johannes.

Als Maria aan het einde terug gaat naar de leerlingen en zegt 'Ik heb de Heer gezien', is het deze vorm van zien, dan gelooft ze wat ze ziet.

Johannes lijkt te willen zeggen dat de werkelijkheid van Pasen begint bij ons hart, niet bij onze ogen of bij het begrijpen ervan. Johannes keek met zijn hart toen hij daar in het graf stond. Hij zag het en geloofde staat er dan meteen na.

En als Maria ziet met haar hart herkent ze Jezus en roept ze 'Rabboeni.'

En ook al waren wij daar niet bij zijn, kunnen wij het niet met eigen ogen zien, we kunnen er wel met ons eigen hart naar kijken.

Het is ons hart dat geraakt kan worden en ziet dat Jezus leeft. Dat Jezus' aanwezigheid niet stopt, maar doorgaat. Dat kunnen we begrijpen met ons hart.

Alleen met het hart kun je goed zien. Ons hart herkent Jezus, ons hart wordt geraakt door degene die ons liefhad en liefheeft, ook door de dood heen.

Daarom vieren we Pasen, jaar in jaar uit. Omdat God ons aanraakt, met zijn liefde die sterker is dan de dood.

En dat is ook nu in onze tijd van thuisblijven, afstand houden en afstandelijkheid het beste wat we ons kan overkomen. En wat we kunnen doen.

Naar elkaar kijken met ons hart, ook al is dat via een scherm of telefoon. Ons laten raken door de ander, hoe groot de afstand ook is. Iets delen van de liefde waar God ons mee raakt. Want die liefde van God kunnen we juist met ons hart zo goed zien.

Jezus zegt: Ga naar mijn vrienden en vertel hun dat ik naar Mijn Vader ga, naar God. Vertel mijn levensverhaal van liefde en dienstbaarheid, van vrede en recht verder. Ga de wereld in....

'Maria, houd me niet vast' is in feite een liefdevolle opdracht. Het biedt haar de mogelijkheid om zelf op te staan en te gaan. Maria wordt door Jezus juist het leven ingestuurd, met alle kansen voor een nieuw begin.

En daarom blijven we met elkaar dit blijde bericht met elkaar delen, dat het leven van Jezus, zijn betekenis en boodschap voor ons, niet geëindigd is met zijn dood aan het kruis.

Dat kwaad en dood niet het laatste woord hebben, maar dat er een nieuw begin kan zijn.

Dat Jezus' boodschap van liefde en heil doorgaat. En dat dat ook zo kan zijn voor ons, dat ook wij, hoe moeilijk en wanhopig de omstandigheden ook zijn, hoe donker en doods het ook in ons leven soms is, dat ook wij kunnen opstaan om de weg van ons leven verder te gaan.

Het blijft moeilijk. Soms denk je: was ik er toen maar bij geweest, dan zou ik het hebben gezien en zou ik geloven.

Dat met Pasen alles verandert. Maria ontmoet haar Heer in een bloeiende tuin.

Zo keren de vreugde en de lach weer terug in haar leven,
in de levens van mensen, want nooit komt er een einde aan
Gods liefde voor ons.

En wij laten Jezus ook nú tot leven komen wanneer wij die
liefde ook aan elkaar doorgeven.

Wie God liefheeft, heeft ook de ander lief. Door te
zorgen voor de ander, aandacht te geven aan wie op onze
weg komt, door om te zien naar elkaar.

En in de werken van barmhartigheid hebben we genoeg
voorbeelden.

Want:

Als Christus is opgestaan
in deze vroege ochtend,
dan ook onze wil
om zijn weg verder te volgen.

Want als Hij is opgestaan
dan ook ons geloof
dat het donker niet het laatste woord spreekt
Als er iets nieuw is deze dag
is het onze liefde
geboren uit Hem
en bestemd voor de wereld.

Barmhartig zullen wij zijn voor wie ontmoeten,
zoals God barmhartig is voor ons.

Gereformeerde Kerk, Loosdrecht
ds. Hillegonda Ploeger